

[Thích Cổ] Đào Hoa Khai

Contents

[Thích Cổ] Đào Hoa Khai	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	11
7. Chương 7	14
8. Chương 8	18

[Thích Cổ] Đào Hoa Khai

Giới thiệu

Edit + Beta: Tuyết Thể loại: Thích Cổ đồng nghiệp văn cổ đại, BE Tựa truyện: Đào Hoa Khai | Hoa đào khoe sắc Cát và

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-dao-hoa-khai>

1. Chương 1

“Ta nghe nói..... Ngàn dặm ngoài kia có một Đào Hoa Cốc, khi xuân về, khắp núi đồi hoa đào nở rộ, tầng tầng lớp lớp rực rỡ tựa yên hà, thắm hoa thật dày trải dài trên từng tấc đất, chẳng khác nào tiên cảnh.....”

Thích Thiếu Thương đứng trước cửa sổ, nhìn nhánh cây vẫn còn trơ trụi một màu ảm đạm, ánh mắt tràn ngập khát khao. Xuân năm nay đến chậm kì lạ. Đã là tháng hai, nhưng trên sông vẫn phủ một lớp băng lạnh giá.

“Hoa đào?” Cố Tích Triều ngồi trên bàn hí hoáy phác họa, “Là thế này sao?”

Thích Thiếu Thương quay đầu lại, chỉ thấy một mảnh đỏ loang lổ, cười lắc đầu: “Đương nhiên không phải, hoa đào màu hồng phấn.”

“Sắc hồng của hoa.....” Người bên cạnh sờ sờ mũi, “Nghĩ không ra, ta chỉ thường mơ thấy sắc đỏ rực mà thôi.”

Chất lỏng sền sệt, mùi hương nồng đậm xộc vào mũi, khiến y hô hấp khó khăn.

Thích Thiếu Thương lấy khăn tay thấm nước, cúi người giúp y lau màu dính trên chóp mũi, cười nói: “Về hết cả lên mặt này.”

Lại thấy trên những sợi tóc quăn cũng dính bột màu đỏ rực, liền cẩn thận giúp y lau sạch từng sợi. Mái tóc y rất dày đen nhánh hơn cả nghìn mực kia, hương màu vẽ nồng đậm theo tay hấn không ngừng tỏa ra.

Thích Thiếu Thương lau sạch xong, mới nhớ tới khoảnh khắc khi vừa cứu y trở về, mái tóc quăn này cũng thấm đẫm sắc đỏ, dính lẫn vào da. Hấn thử kéo tóc ra, lại khiến người đang hôn mê đau đớn đến toàn thân run rẩy, đành phải nhẫn tâm cắt đi.

Bất quá, đã là chuyện của hôm qua. Chớp mắt một cái, xuân đi đông đến, mái tóc đen nhánh kia lại như thác nước xõa xuống ngang vai.

“Ý của đại ca, là muốn dẫn Tích Triều cùng đi đến Đào Hoa Cốc kia?” Thanh âm khê khàng như suối nguồn mát lạnh truyền đến bên tai.

Thích Thiếu Thương hơi sững sốt, nghiêng đầu nhìn người trước mắt, thấy y nét mặt rạng rỡ, sắc hồng phảng phất trên đôi gò má mịn màng tái nhợt, nhưng bờ vai vẫn gầy gò, đáng người vẫn mảnh khảnh, cho dù khoác lên tầng tầng lớp lớp áo quần vẫn toát ra vẻ yếu đuối.

Hấn há miệng thở dốc, chưa kịp trả lời, đột nhiên tiếng gió chói tai rít lên ngoài cửa sổ, một mũi tên xé toạc không trung, xẹt qua bả vai bọn họ cắm phập vào vách.

Thích Thiếu Thương lập tức kéo Cố Tích Triều khom xuống, lấy thân người bảo vệ y. Chưa kịp định thần, tên lại liên tiếp bắn vào như chuỗi sao băng, đầu tiên lấp lóe lam quang, chắc chắn có bồi kích độc.

Thích Thiếu Thương khê kéo cửa mật đạo phía bên phải, đẩy Cố Tích Triều vào trong, cẩn thận che chắn.

Qua nửa nén hương, mưa tiền đã dứt, hấn nắm chặt chuôi kiếm đứng dậy, ngẫm nghĩ một lát, sải bước đi ra ngoài.

Đêm dần buông, tuyết rơi càng lúc càng dày, cùng với gió bay lượn khắp nhân gian.

Thích Thiếu Thương ra đến cửa sân, đi thẳng đến bụi cây khô trước mặt, thế đứng vững vàng, khê quát:

“Lôi Chấn, ra đi.”

Vừa dứt lời, bóng đen núp sau bụi cây chuyển động, là một người ước chừng hai mươi tuổi, tướng mạo tuấn tú, ánh mắt không giấu được nét tàn độc.

Thích Thiếu Thương than nhẹ một tiếng: “Lần trước gặp mặt, còn là một đứa nhỏ nghịch đất, chớp mắt đã lớn như vậy.”

Lôi Chấn miễn cưỡng chấp tay nói: “Thích đại hiệp, đã lâu không gặp, mong ngài vẫn khỏe.”

“Hơn một năm qua, Phích Lịch Đường vô số lần ám sát, Thích mỗ sao dám bị bệnh một ngày.” Thích Thiếu Thương thần nhiên nói.

“Nếu Thích đại hiệp có gan cứu tên gian tặc từ tay thủ hạ Phích Lịch Đường, hấn đã sớm đoán được hậu quả này.”

Thích Thiếu Thương nghe vậy trong lòng lửa giận sục sôi, cao giọng nói: “Ngày đó y đã bị tra tấn đến tứ chi đứt đoạn, thành phế nhân, các ngươi vẫn còn chưa thỏa mãn? Y chưa chết thì chưa vừa lòng?”

Lôi Chấn hừ lạnh một tiếng: “Người giang hồ làm chuyện giang hồ, tất nhiên không thể so với Thích đại hiệp, huyết hải thâm thù nói bỏ là bỏ. Mừng tám tháng tư năm ngoái, ta đã thề phải giết y để tể huynh đệ đã vong mạng!”

Thích Thiếu Thương nhìn vẻ mặt dữ tợn của hấn, khóe miệng không khỏi lộ ra giọng điệu mỉa mai:

“Nghe nói mừng tám tháng tư năm ngoái, Lôi thế diệt đây muốn tiếp nhận vị trí tân đường chủ của Phích Lịch Đường, tiếc rằng đã để Cố Tích Triều chạy thoát, khiến một năm trôi qua hữu danh vô thực.”

“Vậy thì sao? Phích Lịch Đường là của ta!” Lôi Chấn tức giận quát, “Kẻ nào có gan cản đường, đừng trách ta hạ thủ vô tình!”

Thích Thiếu Thương lắc đầu: “Khẩu khí thật lớn. Nói tới nói lui, đơn giản chỉ vì hai chữ quyền lợi, như vậy nói, người cùng Cố Tích Triều xưa kia có điểm nào khác biệt?”

Lôi Chấn chết trân tại chỗ, chỉ há to miệng không ngừng thở hào hển.

Thích Thiều Thương quét mắt nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Lôi Chấn người nghe đây, thủ đoạn cứ việc dùng, chỉ cần Thích mỗ còn một hơi thở, tuyệt không để người mảy may động đến Cố Tích Triều!”

Lôi Chấn ngẩng đầu lên, đối diện ánh mắt như đao phong, sống lưng truyền đến từng cơn rét lạnh, chưa kịp phản ứng, Thích Thiều Thương đã xoay người bỏ đi.

Hắn cảm giận nhìn chằm chằm thân ảnh càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất trong gió tuyết thấu xương, to gan quá lớn:

“Thích Thiều Thương, người có từng hỏi chính mình, vì sao che chở cho y như vậy?!”

Thích Thiều Thương nghe vậy dừng bước một lúc.

Trên đời, có một số câu hỏi, ngay cả bản thân cũng không biết đáp án.

2. Chương 2

Sau một trận sinh tử trước điện Kim Loan, hắn từng rong ruổi dọc phương Bắc phá án cho Lục Phiến Môn, khi ấy đang là tháng Giêng thủy thảo được mùa dồi dào tươi tốt, ánh tịch dương phủ một mảnh màu đồng trên mặt hồ lăn tăn sóng nước, không gian tĩnh lặng như thuở hoang sơ.

Trong nắng hoàng hôn và hương thơm cỏ hoa ngào ngạt, vắng vắng bên tai tiếng sáo véo von của tiểu mục đồng, quện cùng tiếng địch trong treo của ai đó phía chân trời, xướng lên một khúc tương tư du dương.

Trong âm thanh róc rắt triền miên, Thích Thiều Thương giật mình phát hiện người mình tưởng niệm lại không phải Túc Hồng Lệ, mà là nam tử thần thái phi dương, đồng tử tĩnh mịch trong treo như thu thủy.

Hắn từng vấy vũng muốn đẩy hình ảnh này ra khỏi đầu, nhưng không hiểu sao tâm tư kia lại như cỏ dại gặp mưa rào, rễ ăn sâu, thân đan chặt, càng muốn trốn tránh, thân ảnh kia lại càng rõ ràng trước mắt.

Vài tháng sau, hắn nghe phong phanh Cố Tích Triều bị Phích Lịch Đường bắt được, tức khắc đêm ngày vó ngựa đạp tung đất cát phóng đi tìm. Trên đường, hắn tự lý giải, đối với kẻ như chó chết chủ lang bạt trên giang hồ, dù khinh thường không tự mình động thủ, cũng nên xem y chết như thế nào, xem như báo một phần huyết hải thâm thù cho các huynh đệ.

Khi đuổi đến Phích Lịch Đường, hoàng hôn đã buông, xa xa nhìn thấy Cố Tích Triều máu chảy đầm đìa bị treo dưới cây đa trước cửa, thanh y quen thuộc đã hóa thành sắc màu tằm tối nhạt nhòa hỗn độn, tiên huyết đỏ tươi chảy từng giọt theo ngón tay thon dài, dưới nắng chiều vàng lại càng chói mắt mà kinh tâm.

Hắn ổn định tâm trạng, chậm rãi đến gần. Chỉ thấy mái tóc người nọ rối tung phần phật trong gió, ẩn hiện gương mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, lồng ngực phập phồng nặng nhọc thở ra những hơi cuối cùng. Nếu không phải Phích Lịch Đường cố tình giữ mạng để tra tấn, e rằng đã sớm hồn lìa khỏi xác.

Thích Thiều Thương thở dài.

Hắn biết như thế nào là “tự tạo nghiệt, không thể sống”. Hắn biết mình phải cùng những vong linh đã xả thân ở Liên Vân Trại, thưởng thức những giọt máu cuối cùng của cừu nhân đổ xuống. Hắn biết mình vang danh thiên hạ, cần hành sự cẩn thận, làm gương cho kẻ khác....

Toàn bộ tiền căn hậu quả đều đã tận tường, chỉ còn một thứ —— tâm hắn.

Vài canh giờ sau, hắn đã công Cố Tích Triều bốn ba đao vong, sau lưng không ngừng vang lên tiếng đuổi giết. Từ đó về sau, trên giang hồ khi nhắc đến Thích Thiều Thương, chỉ còn một tiếng thở dài.

Nhưng hắn chưa bao giờ thấy hối hận.

Trong một kiếp, tất sẽ tồn tại một người, bất luận làm sai chuyện gì, đều được tha thứ. Thích Thiều Thương rút kinh nghiệm xương máu, đã minh bạch, Cố Tích Triều chính là tử huyệt của hắn.

Sau khi Thích Thiều Thương đi rồi, Cố Tích Triều cũng ra ngoài, đứng ở cửa sân.

Bông tuyết vương trên hai gò má, lạnh buốt mà khê khàng, tựa một giấc mộng, nhưng trong mộng lại cảm nhận được hàn ý, dây dưa, quấn quanh, triền miên.

Nhờ sự chăm sóc ân cần của Thích Thiều Thương, thương thể của y đã dần chuyển biến tốt đẹp. Nhưng vẫn như cũ, không thể nhớ được gì, trí nhớ dường như đã bị đóng băng, mỗi khi cố gắng chạm đến, lại đau như lấy kiếm xuyên tâm, dùng dao róc thịt. Dần dần, liền từ bỏ không còn truy cứu nữa.

Y không biết mình là ai, đã gặp phải chuyện gì. Chỉ nhớ lúc tỉnh dậy, tay chân đứt đoạn, thống khổ đến mức chỉ muốn chết đi cho xong hết mọi chuyện. Đó là lúc nam nhân tên Thích Thiều Thương ôm y vào lòng, truyền nội lực cho y. Trong mơ hồ hoảng hốt, y có thể thấy vẻ mặt hắn đau buồn khôn xiết, chỉ hận không thể moi tim ra cho y ăn.

Sau lần đầu tiên bị tập kích, thập phần nguy hiểm, Thích Thiều Thương tinh tế vẽ bản đồ mật đạo trong phòng, “Nếu ta chết, người theo mật đạo này, chạy đến chỗ rừng trúc...” Lời còn chưa dứt, đã bị y cắt ngang:

“Nếu người chết, ta sẽ không đi đâu hết.”

Y ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Thích Thiều Thương, gần từng chữ:

“Ta sẽ ngồi bên cạnh người, chờ người tỉnh lại...”

Thích Thiều Thương bất giác thấy cổ họng tắc nghẹn, một lúc lâu sau, nhẹ nhàng đặt tay lên vai y:

“Được, ta không chết,” hắn kiềm chế hai tay không ôm chặt y, “Chúng ta cùng nhau.... sống thật tốt....”

Cố Tích Triều vui đầu trong lồng ngực Thích Thiều Thương, hai tay vòng qua lưng hắn.

Y nghe lời gọi hắn là đại ca, nhưng trong lòng hiểu được, bọn họ lúc đó, vượt xa tình huynh đệ đơn thuần.

Tuyết rơi càng lúc càng nặng, không trung khoác một mảnh sương mù trắng xóa. Ánh trăng âm đạm thất sắc, trời u ám. Đêm đã khuya rồi.

Cố Tích Triều vẫn đứng yên, mắt mở to nhìn về phía triền núi, cho đến khi nhìn thấy thân ảnh của Thích Thiều Thương, mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm.

Thích Thiều Thương thấy y đứng ở cửa sân, lập tức bước nhanh hơn, phóng đến bên cạnh.

“Bên ngoài trời đông giá rét, ra đây làm gì?” Vừa nói vừa đem trường bào của mình quấn quanh người y.

“Ta đã đứng bên ngoài thật lâu, vẫn nhớ không ra hình dạng của hoa đào,” y tựa vào vai Thích Thiều Thương, sợi tóc lạnh lạnh vương trước mắt, “Cho nên ta muốn... cùng người đi xem...”

Ngàn dặm ngoài xa, chung quy, lại là điểm dừng an toàn.

Nếu có thể, ở Đào Hoa Cốc, cùng hắn, cùng hắn...

Cùng hắn làm gì, lại không muốn tương tận. Còn nghĩ tiếp, e rằng mặt sẽ ửng đỏ.

May mà người nọ không nhìn thấy, chỉ đem đôi tay ấm áp, nhẹ nhàng vuốt ve bả vai.

Cố Tích Triều thả lỏng người nhắm mắt lại, trong lòng thở dài, khóe môi lại hơi hơi gương lên....

3. Chương 3

Hai người đi vào phòng, Thích Thiều Thương đốt lửa sắc thuốc, Cố Tích Triều bỏ thêm vào lò hai khối than, nhất thời căn phòng nhỏ ấm áp hẳn. Bề ngoài mái hiên cũng tan một ít, từng giọt nước rơi xuống vang lên tựa khúc nhạc.

Cố Tích Triều ôm gối ngồi cạnh chậu than, ngọn lửa như nhảy múa, biến hóa không ngừng, tỏa ra xung quanh ánh vàng ấm áp.

Trong gian phòng tĩnh lặng, chỉ văng vẳng tiếng Thích Thiều Thương chuẩn bị nôi sắc thuốc. Bụi lửng lơ trong không khí, trôi dạt theo ánh lửa, thông thả lạ lùng.

Y đưa tay lên, muốn nắm bắt bụi trần trong ánh vàng mờ ảo, lại hươ vào khoảng không, những hạt bụi li ti len theo khe tay thoát ra ngoài. Chỉ còn lại ánh vàng ấm áp, y bất giác cười rộ.

“Một mình ở đây cười cái gì?” Thích Thiều Thương vén rèm, bưng chén thuốc đến.

Cố Tích Triều vội rút tay về, nụ cười bên khóe môi vẫn chưa thu hồi, hỏi ngược lại, “Trước kia ta cũng như thế này sao?”

“Như thế nào?” Thích Thiều Thương ngồi xuống ghế, dùng thìa chậm rãi khuấy thuốc.

“Rất ngớ ngẩn, thường cười một mình.” Cố Tích Triều đứng dậy, ngồi trước mặt hắn.

Thích Thiều Thương dừng tay, trước kia, hắn không nhớ y từng thật sự mỉm cười.

Hắn ngẩng đầu lên, ánh mắt cách một làn hơi nước, mờ mờ ảo ảo:

“Tích Triều, hiện giờ ngươi thật sự cảm thấy vui vẻ?”

Cố Tích Triều không ngờ hắn lại hỏi vậy, suy tư một lát liền đáp: “Ồ bên cạnh đại ca rất an tâm. An tâm..... có tính là vui vẻ không?”

Thích Thiều Thương khóe môi hơi tách ra, lại không nói gì khác, chỉ nói: “Thuốc uống được rồi.”

Gần đây, thân thể Cố Tích Triều đã dần khôi phục, nhưng Thích Thiều Thương vẫn có thói quen nâng chén lên tận miệng y. Y không cự tuyệt, hắn vừa đưa tay lên đã chậm rãi uống ngay. Sau khi uống cạn, Thích Thiều Thương buông bát, thuận tay rót cho y một chén trà xanh để giảm đi vị đắng trong miệng.

Cố Tích Triều nhận chén trà, chậm rãi thưởng thức. Nước trà xanh trong veo, khói trắng lượn lờ, vài lá trà bông bành, mùi thơm thanh tao ấm nhuận, truyền sang ngón tay đặt trên chén.

“Có một số việc vẫn muốn hỏi đại ca”, y thản nhiên mở miệng, trong mắt lại có vẻ buồn bình khác thường, “Tích Triều trước kia rốt cuộc là người thế nào, hai người chúng ta.... thật sự là bằng hữu sao?”

Thích Thiều Thương cân nhắc hồi lâu, ngắn gọn đáp: “Đúng vậy”.

Cố Tích Triều giương mắt nhìn đồng tử đen láy của hắn, nửa khắc sau uống cạn chén trà. Thản nhiên cười:

“Đại ca đáp có chút do dự, dường như có nỗi niềm khó nói.” Y đưa tay châm cho Thích Thiều Thương một chén trà, “Ta đoán, chúng ta lúc đó nợ nhau, lại không thể nhớ ra... Rốt cuộc, là ngươi nợ ta, hay ta nợ ngươi.”

Thích Thiều Thương nhìn chằm chằm chén trà trong tay, một lúc lâu sau, chỉ khẽ thở dài.

Cố Tích Triều thấy hắn vẫn chưa phủ nhận, ánh mắt chậm rãi rũ xuống, đoạn nói tiếp: “Quá khứ đối với ta mà nói, đã vô phương tìm về. Mỗi khi cố gắng nhớ lại chỉ cảm thấy tối đen băng lãnh, không có một tia hy vọng.”

Y nhếch khóe miệng, lại không thể che giấu thê lương trong giọng nói, “Có lẽ.... chưa từng có người đối đãi với ta như đại ca.”

Thích Thiều Thương nghe vậy nhướng mắt, thấy y vừa trở về từ cửa tử, trên gương mặt tái nhợt đã có chút huyết sắc, trong lòng nhất thời có vài phần chua xót, hòa nhã nói:

“Tích Triều, không giống như người tưởng tượng đâu. Người là thư sinh tài hoa, được ghi trong sử sách, lưu truyền nhân gian, trong tâm chí hướng cường ngạo như rồng....”

Hắn nhớ, khi gặp mặt, người nọ tóc quần tung Vi Phong bay lên trời cao, đồng tử lay động, như thể đang hấp thu tinh hoa của đất trời.

Chỉ tiếc.... Từng bước sai, từng bước sai.

“Thư sinh? Ta không biết võ công?”, Cố Tích Triều kinh ngạc hỏi, y cúi đầu nhìn đoản đao bên hông, hoa văn chạm trổ trên chuôi đao bị bào mòn nhẵn bóng, dường như đã được sử dụng rất nhiều.

“Không.” Thích Thiệu Thương đáp rất rõ ràng, tựa hồ đã trả lời như thế ngàn vạn lần trong tâm.

“Vậy những vết thương, những tên sát thủ không buông tha....”

“Là ta liên lụy người.” Thích Thiệu Thương ngắt lời nói, “Người bọn họ muốn truy sát là ta, không liên quan đến người.”

Cố Tích Triều khẽ nâng mi mắt, hàng mi dài rậm hướng về phía hắn. Gương mặt hắn vô cùng trầm tĩnh, vốn hào sảng, dưới ánh lửa bập bùng, không hiểu sao lại sinh ra chân tình ôn nhu, khiến người ta cơ hồ chìm trong xúc động dào dạt.

“Ta tin người, đại ca.” Y giương mắt, đơn giản vứt bỏ hết thầy nghi hoặc.

Trên đời này, người y có thể tin tưởng, cũng chỉ có hắn.

Lại chợt lo lắng, “Nếu đi Đào Hoa Cốc, những người kia sẽ không đuổi theo nữa?”

Thích Thiệu Thương đứng dậy đi đến bên giường, nhanh nhẹn trải chăn đệm, cười nói: “Đêm nay làm sao vậy, lại nghĩ ra nhiều câu hỏi như thế.”

Cố Tích Triều thấy hắn thâm chuyển đề tài, hiểu rằng con đường phía trước hung hiểm vẫn chưa tận, hỏi thêm e rằng chỉ khiến hắn thêm sầu lo, liền ngoan ngoãn cởi ngoại y, rúc vào trong chăn.

Thích Thiệu Thương kéo chăn đắp lại cho y đằng hoàng, thấy đôi mắt đen thăm thăm vẫn còn mở to, sờ lên những lọn tóc quần trên trán, nói: “Đã khuya, sao còn chưa ngủ?”

Cố Tích Triều xoa xoa mắt, “Ta nhớ năm ngoái lúc vừa tỉnh lại, ngày ngày đại ca ngủ cùng ta.”

Mỗi đêm mỗi đêm gắt gao ôm lấy y từ sau lưng, truyền thân nhiệt ấm nóng qua cơ thể băng lạnh của y.

Bên tai ngập tràn tiếng tim đập của hắn, từng hồi, từng hồi....

Thích Thiệu Thương đương nhiên cũng đang nhớ đến những tháng ngày đó, mặt hơi ửng hồng, tay kéo chăn trùm qua đầu y, cao giọng: “Ngủ đi.” Nói xong, lao ra khỏi phòng như chạy trốn.

Cố Tích Triều trong chăn cười khanh khách.

Lửa vẫn lạng lẽ cháy ở một góc, trong phòng ấm áp tựa xuân về.

4. Chương 4

.

Cố Tích Triều chìm trong một giấc mộng dài. Trong cơn mơ, là chiến tranh khói lửa, là đao quang kiếm ảnh, là chim trời bị tuyệt đường bay, là dân chúng chìm trong loạn lạc.....

Y thấy trường kiếm trên tay đầm máu, nhìn xương trắng lạnh lẽo chất như núi mà cười điên dại, ngông cuồng cao ngạo, chính y cũng thấy xa lạ.

Đang lúc lo lắng không yên, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng gió xé rách không trung, như ác quỷ la sát khóc gào đòi mạng. Trước mắt trắng xóa đột nhiên nhuốm đỏ, như sóng triều cuộn cuộn, tựa cuồng phong thổi quét.

Y liều mạng chạy về phía trước, nhưng rất nhanh không còn chút sinh lực ngã nhào trên đất, miệng vết thương rách toạc, tâm can vỡ nát. Tiên huyết nóng bỏng không ngừng trào ra từ khoe miệng.....

Lúc này, thân ảnh Thích Thiếu Thương xuất hiện phía trước.

“Đại ca!”

Y kinh hãi mãi miết nhìn, cuối cùng dùng chút hơi tàn mà chạy theo. Đối phương xoay đầu lại, vẫn là bộ dạng quen thuộc thường ngày, nhưng ánh mắt lại như băng, hàn lãnh.

Sóng triều đỏ thắm mang theo vị tanh tươi của máu càng lúc càng quánh đặc, lòng y ngập tràn sợ hãi, tay bắt thành loa muốn gọi, nhưng thấy ánh mắt sắc bén của Thích Thiếu Thương, lại chậm rãi hạ xuống.

Đang ở trong mộng, y hiểu rõ, mình không có tư cách cầu viện.

Trong dòng nước xiết rít gào, y không khỏi nhớ đến lời Thích Thiếu Thương từng nói:

“Ngàn dặm ngoài kia có một Đào Hoa Cốc, khi xuân về, khắp núi đồi hoa đào nở rộ, tầng tầng lớp lớp rực rỡ tựa yên hà....”

Y vẫn không rõ hình dáng của hoa đào, chỉ là muốn nhớ lại, cảm nhận hương thơm thanh thoát mà ấm áp. Nhưng bị bao phủ trong sắc đỏ lạnh lẽo, y nhìn thấy ánh mắt của người nọ, ánh mắt hận thù băng lãnh chỉ truyền đến cho y hàn khí....

Khi Cổ Tích Triều bình tĩnh, bên khoe mắt ươn ướt. Y giơ tay khê lau, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Sau thời điểm tứ chi đứt đoạn, thống khổ sống không bằng chết, y chưa từng rơi lệ.

“May mà chỉ là một giấc mộng.” Y nghĩ thầm, tự an ủi, trước mắt lại rõ ràng gương mặt lãnh tựa huyền băng của Thích Thiếu Thương.

Y khê rùng mình, trong đầu quay cuồng tán loạn, tựa như trong tro tàn lại lộ ra một luồng sáng nhạt, đầu óc dần thanh tỉnh, khiến y có thể thoáng nhìn thấy những màu sắc sơ nơi xa.

Y vẫy vùng, cất lực muốn quay đầu, lại không thể chống lại sự lôi kéo, chạy về phía luồng sáng đó.

Ngay đúng lúc đó, trong sân truyền đến tiếng bước chân, lập tức, y nghe được tiếng Thích Thiếu Thương mở cửa.

“Trời đông giá rét, thật không muốn phiền Thiết Nhị Gia phải thân chinh đến đây.” Thích Thiếu Thương nhẹ giọng nói.

“Y đã ngủ?” Thanh âm nam tử trầm hậu chợt vang lên. Cổ Tích Triều chỉ cảm thấy quen thuộc nói không nên lời, lại không thể nhớ ra đã nghe thấy ở đâu.

“Đã ngủ, hôm nay người của Phích Lịch Đường lại đến. Chuyện mừng tám tháng tư năm ngoái, e rằng sau này không thể sống yên ổn.” Thích Thiếu Thương buồn bực nói.

“Ở Đào Hoa Cốc ta đã cho đệ tử bày bố cơ quan ngầm, các người định bao giờ lên đường?”

“Đã nhiều ngày, ta muốn hỏi lại ý của y.”

“Ý của y?” Nam tử lạnh lùng cười, “Y còn có ý kiến của chính mình sao?”

Thích Thiếu Thương không trả lời, trong một khắc căn phòng chìm trong trầm mặc, chỉ có tiếng củi lửa khê vang lên tanh tách.

Lát sau có tiếng tháo vải, dường như nam nhân nọ lấy gì đó đặt lên bàn, “Đại sư huynh bảo ta mang bình Vong Ưu đến đây, đã hơn một tháng rồi người chưa cho y uống thêm thuốc, e rằng y sắp nhớ lại tất cả.”

Trong phòng đột nhiên tối sầm, ánh lửa bị gió tuyết thổi tắt ngấm. Luồng gió rét xộc thẳng vào phòng, nửa cánh tay lộ ra ngoài chắn, cảm thấy lạnh đến tê cứng.

Y run rẩy vươn tay sờ mặt mình, lòng thầm nghĩ, mình vẫn đang mơ, mình còn chưa tỉnh...

Sau phút trầm mặc, bên ngoài lại truyền đến giọng nói của Thích Thiếu Thương, “Người nói... chúng ta tự tiện xóa đi trí nhớ của y, có phải thực tàn nhẫn hay không?”

Trong bóng đêm, Cố Tích Triều mở to mắt nhìn vào khoảng không mờ mịt, trong hốt hoảng, dường như nam nhân kia có đáp gì đó, nhưng y lại không thể nghe rõ một chữ.

thích bạn này ghê lắm (Photo credit: Wikipedia)

Bởi bên tai, chỉ vang dội tiếng trời long đất lở, rung chấn khiến đầu đau như muốn nứt ra. Y há to miệng muốn hét lên, nhưng lại không thể phát ra tiếng động, chỉ cuộn tròn mình, lấy tay che kín lỗ tai...

5. Chương 5

Khi Cố Tích Triều vén rèm vải, Thích Thiếu Thương đang xoay lưng về phía y, một mình ngồi bên bàn. Ánh nến lay động, bóng lưng hắt đổ dài trên đất, đầu soi trên vách, mỗi một và cô quạnh khôn xiết.

Trên bàn là một chén cháo gạch mễ xanh óng ánh, được nấu tỉ mỉ, nhưng để bên ngoài hơi lâu, bên trên đã kết màng mỏng.

Cố Tích Triều tựa cửa, ánh nến rơi vào mắt, như pháo hoa rực rỡ. Một lúc sau, khẽ gọi: “Đại ca, ta đói bụng.”

Thích Thiếu Thương lúc ấy mới hồi phục tinh thần, vội đứng dậy, nói: “Ta phải đi nấu cơm cho người.”

“Không phải có cháo mới nấu sao?” Cố Tích Triều đi đến trước bàn, tay định bưng bát cháo lên. Thích Thiếu Thương lúng túng ngăn lại, “Cháo đã nguội, phải hâm nóng mới ăn được.”

Cố Tích Triều ngẩng đầu nhìn hắn một lúc, cười nói: “Đại ca làm sao vậy, như mất hồn mất vía, lòng ta đang nóng, ăn gì đó lạnh mới tốt.” Dứt lời, bưng chén cháo đưa lên miệng.

“Tích Triều, đừng uống!” Thích Thiếu Thương biến sắc, đoạt lấy.

Cố Tích Triều nghiêng người né, cười nói: “Cháo hôm nay có mùi vị đặc biệt.” Nói xong đem chén cháo đến bên mũi, hít một hơi, chậm rãi nói tiếp:

“Nghe đồn, bên bờ sông Tam Đồ có mọc cây màu bạc, một trăm năm mới nở hoa, hoa màu lam nhạt chứa kịch độc, nếu tinh luyện thành nước, có thể khiến não bộ tê liệt, làm người ta quên đi quá khứ, không ngờ lại có thật. Tiếc rằng.... Hàm lượng trong cháo không nhiều lắm, Vô Tình chắc chắn không thể chỉ cho bấy nhiêu, đại ca tự ý giảm liều lượng phải không?”

Thích Thiếu Thương sắc mặt nhất thời trắng bệch.

Cố Tích Triều thấy thế, khóe môi khẽ cong, lại cười thực vui vẻ, “Đại dương gia, người cứ như thế, gặp chuyện lưỡng lự chần chừ, tâm không đủ ngoan độc.”

Dứt lời, không chút để ý buông tay, chén cháo ngay lập tức rơi xuống đất, bể nát.

“Người đã..... nhớ ra.” Thích Thiều Thương thở dài.

“Đúng vậy, ta cuối cùng cũng nhớ ra. Nhớ ra nguyên nhân những người kia đuổi giết, chính là ta.” Y cúi đầu cười, “Nhớ ra.... nếu có ghi trong sử sách, lưu truyền nhân gian, bên dưới ba chữ Cố Tích Triều, hẳn là lời bình thiên đạo vạn quả.”

Thích Thiều Thương nghe vậy, chỉ cảm thấy thiên ngôn vạn ngữ nghẹn nơi cổ họng, lồng ngực phập phồng gấp gáp như sục sôi.

Cố Tích Triều lẳng lặng nhìn hắn một lát, đoạn nói tiếp, “Ta còn nhớ ra, chúng tang ngày đó đúng là nợ nhau rất nhiều. Liên Vân Trại, Lôi gia trang, Hủy Nặc Thành, Thần Uy Tiêu Cục... Thẳng một đường ngựa tung vó cuộn cuộn hồng trần, tinh phong huyết vũ. Nhớ ra ngày đó trên đỉnh núi, đại dương gia từng nghiêng rằng nghiêng lợi thế muốn giết ta, nhưng không hiểu tại sao, bây giờ lại che chở bảo hộ, hay là, người cũng uống phải Vong Ưu? Hay cảm thấy.... khiến kẻ thù mất đi trí nhớ, biến thành kẻ ngốc dựa dẫm vào người, có chút khoái cảm phục thù?!”

“Ta chưa từng nghĩ như vậy!” Thích Thiều Thương thất thanh kêu lên.”Ta chỉ.... Ta chỉ...”

“Người chỉ thương hại ta, đúng không?” Cố Tích Triều mạnh mẽ nâng tầm mắt, trong con ngươi đen láy chỉ ngập tràn hàn ý.

“Thích Thiều Thương, người biết ta từ nhỏ hận nhất điều gì không? Hận nhất kẻ khác nhìn ta như nhìn một con chó! Ta tình nguyện bị người trong kỹ viện đánh đập. cũng không nguyện có người sờ đầu ta, nói đùa nhỏ này thật đáng thương. Cái loại ánh mắt tội nghiệp này như đao kiếm xuyên thủng xé nát cao ngạo của ta.”

Y bước từng bước đến trước mặt Thích Thiều Thương, cười lạnh:

“Nếu người một đao giết ta, ta sẽ cảm kích người, bởi vì người xem ta là đối thủ ngang hàng. Nhưng hôm nay người thêu dệt một giấc mộng đẹp gạt ta, khiến ta toàn tâm toàn ý tin người. Đại dương gia, thân ta đã còn gì đáng giá, chỉ sót lại một chút tự tôn, có phải cả thứ này người cũng muốn đoạt đi?!”

Thích Thiều Thương lui về sau nửa bước, vô lực há miệng thở dốc.

Rất nhiều tâm tư, rất muốn nói cho y nghe, nhưng lại không dám.

Người cao ngạo như vậy, muốn nói, trọn đời trọn kiếp cũng không thể nói.

Hắn phó thác cho số mệnh, ngậm chặt miệng.

Cố Tích Triều dừng lại trước mặt hắn, thấy hắn im lặng, lại càng tức giận hơn, nhướn cao mày, hung hăng nói:

“Hôm nay chúng ta nói cho xong. Thích Thiếu Thương, nếu ngươi cảm thấy Cố Tích Triều nợ ngươi, lập tức giơ đao chém xuống báo thù rửa hận. Bằng không, sau này, sinh tử của Cố Tích Triều không can hệ tới ngươi!”

Dứt lời, trầm mặc một lát, thấy Thích Thiếu Thương vẫn không có phản ứng, không nói thêm lời nào, xoay người bỏ đi. Chưa ra khỏi cửa nửa bước, đột nhiên trước mắt đã thấy Thích Thiếu Thương ngăn lại.

Cố Tích Triều sớm đoán được, không đợi hắn mở miệng, tay phải nhanh như cắt điểm nhẹ ngực hắn, Thích Thiếu Thương chỉ cảm thấy thân thể tê rần, không thể động đậy.

“Thì ra võ công của ngươi đã khôi phục.” Hắn đứng bất động, miễn cưỡng mở miệng.

Cố Tích Triều hạ tay xuống, đắc ý cười nói: “Cũng được nhiều ngày rồi. Ta định nói cho ngươi biết, nhưng mơ hồ cảm thấy nên lưu một đường lui, hiện tại quả nhiên là quyết định đúng đắn.”

Dứt lời, từ trong ngực lấy ra đoản đao tinh xảo, chậm rãi đặt trên cổ họng hắn, “Đại dương gia mới vừa rồi muốn ngăn ta là sao? Khó có thể nào.... màn kịch huynh đệ bằng hữu thân thân mật mật còn chưa diễn đủ?”

“Bên ngoài nguy hiểm, Phích Lịch Đường bọn họ.....”

“Lời ta vừa nói ngươi không nghe sao?” Cố Tích Triều bỗng nhiên ngắt ngang lời hắn: “Ta tình nguyện bị Phích Lịch Đường ngũ mã phanh thây, cũng không cần sự thương hại của ngươi!” Dứt lời, lưỡi đao trong tay lại càng ấn sâu vào cổ hắn.

Thích Thiếu Thương ánh mắt lại không chút gợn sóng nhìn y, bọn họ, bất luận là ai muốn mạng ai, cũng không phải đợi đến ngày hôm nay.

Cố Tích Triều lúc này hơi cúi người, hai người cách nhau quá gần, khiến y nghe rõ tiếng tim đập chân thật văng vẳng bên tai, từng hồi, từng hồi.....

Y bối rối lui về sau nửa bước, né tránh đôi đồng tử sáng như sao, hạ giọng: “Đại dương gia, sau này ngươi.... đừng xen vào việc của người khác.”

Dứt lời thu hồi đao, xoay người, chậm rãi bước ra khỏi cửa.

“Chờ một chút!”

Thích Thiếu Thương thân không thể động, đành phải ngẩng cổ gọi to: “Góc phòng..... Trong cái rương ở góc phòng có mấy thứ của người, người mở ra xem rồi hăng đi.”

Cố Tích Triều do dự một lát, chung quy có chút ngạc nhiên, nghe lời quay trở lại.

6. Chương 6

Trong rương là quần áo sạch sẽ của hai người, được xếp gọn gàng thành từng chồng, dường như Thích Thiếu Thương đã nhờ lán giềng may giúp. Trên chồng quần áo có hai cái tiểu phủ sáng lóa, bên cạnh là một túi vải, y sờ thử, đầy bạc nén nặng trĩu, ước chừng khoảng mấy chục lượng.

Thích Thiếu Thương ôn hòa nói: “Tiểu phủ tìm được trên người người, vẫn còn sắc bén lắm, người mang theo phòng thân, mang cả bạc theo nữa.” Ngừng một chút, lại nói:

“Người đã biết cửa mật đạo trong phòng. Tích Triều, nghe ta nói một câu, sau này đừng cậy mạnh, nếu không có mạng, thì chẳng còn gì cả.”

Cố Tích Triều giật mình một chút, lấy tiểu phủ cho vào túi, nhưng lại không động đến ngân lượng, đi vào phòng trong.

Thích Thiếu Thương nghe tiếng y đóng cửa mật đạo, mới chậm rãi khẽ thở phào.

Trong phòng vắng vẻ, sau một lúc không hề có tiếng động, Thích Thiếu Thương nghĩ y đã đi xa, không ngờ thanh âm rầu rĩ của người nọ chợt vang lên: “Huyệt đạo của người hai canh giờ sau sẽ tự động giải, ta đi đây.”

Thích Thiếu Thương khloe miệng khẽ cong lên.

Cố Tích Triều sau khi bị thương thân thể vô lực, cho dù võ công có khôi phục cũng không được đến ba thành. Tuy trở tay không kịp bị y điểm huyệt, nhưng nếu dùng nội công, e rằng không cần đến một canh giờ huyệt đạo sẽ được giải. Thiết nghĩ, đường đến rừng trúc quanh co tăm tối, dù có thể nào cũng mất nửa ngày mới có thể xuống núi, hẳn đã tính toán, chắc chắn đủ thời gian bắt y trở về.

Hắn biết y cao ngạo dị thường, không thể chịu sự sắp đặt của người khác. Nhưng ngày đó y tỉnh dậy trong mê loạn điên cuồng, nếu không khống chế, e rằng mạng cũng không thể giữ.

Lục Phiến Môn cố ý xóa đi trí nhớ của Cố Tích Triều, để y một lần nữa làm người. Thích Thiều Thương lại không tuân giảm bớt liều thuốc. Hắn cứ cảm thấy, người ôn nhuận như tiểu hài đồng kia không phải Cố Tích Triều, ít nhất, là không có linh hồn của y.

Hắn tin rằng, sau khi thương thế đã lành, Cố Tích Triều sẽ có dũng khí đối mặt với những món nợ ngày xưa. Đồng thời cũng biết, y sẽ không ở lại bên cạnh mình.

Đào Hoa Cốc mỹ lệ trong truyền thuyết, chung quy, chỉ là mộng mà thôi.

Cửa mật đạo dẫn ra rừng trúc xanh mướt. Tầng tầng lá trúc thanh thúy đan xen vào nhau, che kín bầu trời, không lọt vào một tia nắng nhỏ.

Cố Tích Triều vừa đắc ý nghĩ, “Ta nhất định, nhất định phải Đông Sơn tái khởi, để kẻ khác không thể xem thường!”, vừa dùng gậy trúc sờ soạn tiến về phía trước.

Đi một lúc, phát giác này giờ chỉ đi vòng quanh một chỗ, lòng có chút sợ hãi, vội vàng trấn định tinh thần.

Từ nhỏ y đã nghiên cứu luyện tập binh pháp, tinh thông ngũ hành bát quái, tinh tâm nhìn kỹ, nhanh chóng hiểu rõ đây chính là Càn Khôn. Lại đi thêm vài bước, phát hiện thủ pháp bố trận này tương tự với ngày đó ở Toái Vân Uyên, chắc chắn thuộc hạ của Thiết Thủ đã giúp Thích Thiều Thương bài trí chu toàn.

“Xen vào việc của người khác!” Y căm giận nói, nhưng cuối cùng vẫn bước chậm lại, gặp ngã rẽ liền dừng lại tinh tế suy tính, cân nhắc chọn đường.

Sắc trời tối dần, trong rừng trúc lại càng hun hút khó dò, con đường tựa hồ vĩnh viễn không có kết thúc.

Cố Tích Triều thể xác lẫn tinh thần đều mỏi mệt, dựa vào một bụi trúc vững chắc. Gió len qua từng nhánh trúc, phát ra tiếng xào xạc khe khẽ.

Y không khỏi nhớ đến những thứ mình từng theo đuổi – danh lợi, địa vị, ái tình, khả năng sinh tồn, kết quả, tất cả đã tan thành mây khói. Nhớ đến Văn Tình, nữ tử dịu dàng, lưới kiếm đặt trên cổ, nói với y: “Sơn xuyên măn mục lệ triêm y, phú quý vinh hoa năng kỷ thì*?” Nhớ đến cảnh tượng trong mộng đêm qua, xương trắng buồn man mác, y cười điên dại, lại không thể che giấu nội tâm đang run rẩy...

**Núi non tràn đầy lệ đầm y phục, vinh hoa phú quý, có thể tồn tại được bao lâu?*

Y chậm rãi nhắm mắt.

Giang sơn rộng lớn, kỳ thật... y không còn nơi nào để đi.

Lúc này, trong rừng trúc đột nhiên nổi lên một trận khói trắng mù mịt. Lúc đầu y còn tưởng sương chiều, không để tâm. Sau lại thấy khói càng lúc càng dày đặc, lại mang theo mùi hương nồng gay mũi. Là lửa cháy.

Y rừng mình, phóng người lên ngọn trúc chăm chú nhìn, quả nhiên làn khói kia phát ra từ căn nhà nhỏ trên đỉnh núi. Ắn ắn vọng đến thanh âm của kẻ cầm đuốc không ngừng cao giọng quát tháo:

“Thích Thiếu Thương, người còn không ra? Muốn cùng tên gian tặc kia chết cháy?!”

Nhất thời tay chân y lạnh như băng.

Lúc này huyết đạo Thích Thiếu Thương còn chưa giải, căn bản không thể chạy trốn, e rằng... Trong lòng y chợt đau xót, đầu óc trống rỗng, hoảng loạn nhảy xuống, chạy như điên về hướng đường đã đi qua.

Trong rừng, tuyết động hầy còn chưa tan, đường trơn khó đi, lá trúc lại sắc bén như đao phong cửa qua hai tay cùng gò má y, huyết châu từng chuỗi rơi xuống, nhưng y không thấy đau, chỉ lảo đảo chạy băng băng về phía trước.

Lúc này, cửa mật đạo khói trắng cuồn cuộn, khí nóng xông thẳng vào mặt, hít thở không thông.

Chân y vẫn không dừng lại, dùng thanh y che ngang mặt mà xông vào, hai mắt trong khoảnh khắc bị khói hung đến đỏ ngầu, mơ hồ một mảnh.

Trong mật đạo không ngừng truyền đến âm thanh của vật rơi vỡ, xà cột trong phòng bị cháy đã không còn chống đỡ được mà sập xuống. Y liều mạng tả xung hữu đột trong khói lửa, sớm đã không còn phân biệt rõ phương hướng, bao lần chạm vào vách tường nóng rát, hô hấp đã chậm đến cùng cực.

Mỗi khi gần như tuyệt vọng, y lại nhớ đến câu nói của Thích Thiếu Thương: “Nếu ta chết....” Chưa kịp nghĩ xong, trong lòng đã đau đớn, đã điên loạn, đã cuồng mê không thể ngăn chặn, tự trấn an: “Hắn sẽ không chết.... Hắn sẽ không chết....”

Không khí trong mật đạo càng lúc càng cạn kiệt, sau khi yết hầu hít vào một lượng khói đặc, mỗi nhịp thở là mỗi lần tê tâm liệt phế. Y dùng khí lực cuối cùng chống đỡ, buộc chính mình tiến về phía trước sờ soạng, khi đã gần kiệt lực, cuối cùng đã chạm được cửa mật đạo.

Tinh thần y nhất thời phấn chấn, chịu đựng cái nóng như thiêu như đốt, vươn tay khẽ chạm vào cửa, hoa lửa rơi ra, lửa liếm vào da thịt, đau đến nát tâm.

Y biết bên trong là biển lửa, nhưng vẫn không từ bỏ ý định, cắn răng, rút tiểu phủ định ném tới cửa mật đạo, tay khó khăn lắm mới giờ lên không trung, đột nhiên bị người nắm lấy.

Y kinh ngạc quay đầu, trong cuộn cuộn khói trắng, mơ hồ thấy người nọ nhìn y mỉm cười xán lạn.

Y ngậy ngốc một lát, lao tới ôm chặt lấy hân.

Mùi gỗ cháy nóng rất xộc vào mũi. Y muốn rời lệ, nhưng nước mắt chưa kịp trào ra khỏi khóe đã bị ngọn lửa mãnh liệt hong khô, tất cả nỗi niềm, hóa thành những tiếng nức nở:

7. Chương 7

Thích Thiều Thương nghĩ y bị khói hung khiến bệnh cũ tái phát, vội vỗ nhẹ lưng y, an ủi: “Không sao, ta ở đây, ta ở đây...”

Cố Tích Triều vẫn nắm chặt đầu vai hân, nức nở: “Ta nghĩ ngươi đã....”

Lời nói đến cửa miệng, lại nuốt trở về. Y không muốn nhắc đến chữ đó.

Thích Thiều Thương lúc này mới hiểu được y đang lo lắng cho mình, trong phút chốc buồn vui lẫn lộn, hồi lâu sau mới khàn giọng lên tiếng:

“Ta sẽ không chết..... Không phải ta đã nói sao, cùng với ngươi, sống thật tốt....”

Cố Tích Triều không trả lời, chỉ chôn đầu trong cổ hân, sau một lúc, khẽ ngẩng đầu.

“Chúng ta đi thôi.”

Thích Thiều Thương kéo tay y, hai bàn tay đan nhau, siết chặt không rời.

Con đường phía trước vẫn thế, phúc chưa biết, họa không hay, nhưng bất luận thế nào, hân sẽ không buông y ra.

Khi hai người chạy ra khỏi mật đạo, da thịt áo quần đều bị khói lửa ám đen.

Thích Thiều Thương không để ý đến bản thân, trước giúp y phủi những đốm lửa trên người, lẩm bẩm: “Có thể nào cũng không dám nghĩ ngươi sẽ quay lại”, thanh âm rất khê, rất khê, như đang nói với chính mình.

Cố Tích Triều ổn định cảm xúc, bất giác có chút khốn quẫn, lại không dám nhìn hân, chỉ nghiêng đầu qua một bên, nói: “Ta quay lại, chỉ là muốn hỏi đường lên Đào Hoa Cốc.”

Bao năm bốn ba, cuối cùng, đã thấy mệt mỏi rồi.

“Nghe nói cách đây rất xa, người không biết phương hướng, e rằng sẽ lạc đường.” Thích Thiều Thương đứng thẳng dậy, thấy y nhướng mày muốn phản bác, vội bổ sung thêm một câu, “Trùng hợp, ta cũng phải đi, nếu tiện đường, chi bằng kết bạn đồng hành, thế nào?”

Cổ Tích Triều giương mắt trộm nhìn hắn, thấy đồng tử hắc đen láy, lại lộ ra hàm răng trắng như tuyết, cười đến khoái lạc, trong lòng cũng hoan hỉ, nhưng ngoài mặt lại thản nhiên:

“Cũng tốt, có Thích đại hiệp làm hộ vệ, trên đường có lẽ sẽ yên ổn. Bất quá, ta chỉ muốn ngắm hoa đào.”

“Ta cũng vậy.” Thích Thiều Thương vội nói.

Ngắm hoa nở, cứ xem như, là hữu duyên đồng lộ.

Khi xuống núi, trăng non lên cao, cong như lưỡi liềm, trắng như ngọc, minh quang say động lòng người.

Cổ Tích Triều thấy trăng lên, lại nhìn hai người thăm hỏi, nhíu mi nói: “Ta và người trên người không có một đồng, làm sao có thể rong ruổi ngàn dặm? Hay muốn vào nhà dân cướp của trước?”

Thích Thiều Thương đã định liệu trước, cười, “Không sợ, chúng ta có xa phu.” Dứt lời đưa tay lên miệng thổi vang vài cái.

Lát sau, một chiếc xe ngựa xuất hiện sau bụi cây, xa phu che khuất gương mặt, phong thái trầm ổn, hắc là cao thủ cải trang.

Xa phu kia nhảy xuống xe, chấp tay nói với Thích Thiều Thương: “Nhị gia phái tiểu nhân đến cung hầu.” Nói xong giương mắt xem xét hắc một chút: “Trong xe có y phục, Thích đại hiệp có muốn thay trước khi khởi hành?”

Cổ Tích Triều sóng vai đứng cùng Thích Thiều Thương, thấy kẻ kia nói chuyện lại vờ như không thấy mình, hừ lạnh một tiếng, xoay người bỏ đi.

Thích Thiều Thương vội vã giữ chặt y: “Chật vật cả ngày, người cũng mệt rồi, nhanh chóng nghỉ ngơi đi.” Dứt lời, kéo y đi đến xe ngựa, vén màn.

Cổ Tích Triều thấy hắc thần sắc tiêu tụy, hiểu rằng thời gian qua hắc lao tâm lao lực quá độ, cũng không muốn trái ý, điềm đạm tiến vào trong xe.

Thích Thiều Thương thấy y đã ngồi vững vàng, phủ màn xuống.

Xa phu thấy thế ngạc nhiên hỏi: “Thích đại hiệp không đi sao?”

Thích Thiếu Thương đi lên trước vài bước, ngồi kể xa phu, cười nói: “Đường đi nhất định sẽ gặp nhiều trở ngại, nhiều người phối hợp chặt chẽ vẫn tốt hơn.”

Xa phu cười sang sảng: “Có thể cùng Thích đại hiệp đánh xe, đây chính là phúc khí mấy đời tu luyện!” Dứt lời vung roi, vó ngựa tung loạn, rừng trúc càng lúc càng nhỏ dần, rồi mất hút phía sau.

Cổ Tích Triều trong xe tắm tối, có chút bực mình, cuối cùng vì quá mệt mỏi, nhanh chóng ngủ say.

Đột nhiên, trong mơ truyền đến tiếng ngựa hí vang, y giật mình tỉnh giấc, trong không khí tràn ngập mùi vị nguy hiểm.

Chỉ nghe “coong” một tiếng, Nghịch Thủy Hàn tuốt ra khỏi vỏ. Y rùng mình, tay phải thủ sẵn ở tiểu phủ bên hông, tay trái vén màn xe.

Kết quả, màn xe không chút suy sụp. Bên ngoài là tiếng binh khí giao kích khua vang.

Cổ Tích Triều căng thẳng, dùng đến năm thành công lực, nhưng màn cửa như được đúc bằng sắt, không thể lay động mấy may.

Y biết ở đây tất có cơ quan, lập tức tĩnh tâm sờ soạng bốn phía, đang lo lắng, thình lình nghe một tiếng hét thảm thiết, phát ra từ xa phu kia.

Càng thêm bất an, tâm càng thêm loạn. Cẩn thận nhớ đến động tác của Thích Thiếu Thương, vươn tay sờ nơi cửa xe, quả nhiên góc phải có một chỗ hơi nhô lên.

Y vui mừng khôn xiết, nhẹ nhàng ấn xuống, cửa xe văng ra.

Sớm đã nắm chặt tiểu phủ trong tay, thân hình lao vọt ra ngoài, nhảy lên trên thùng xe, ánh mắt đảo qua, thấy xa phu nằm trong vũng máu, đã không còn thở.

Hơn mười tên hắc y nhân đang vây quanh Thích Thiếu Thương, quang ảnh dày đặc, lấp lóe ánh sáng trắng ảm đạm lạnh khốc.

Thích Thiếu Thương tuy bị kiếm khí băng lãnh vây không kê hở, lại vẫn điềm tĩnh, không chút rối loạn.

Cổ Tích Triều lúc này mới vững tâm, quan sát kẻ cầm đầu, tiểu phủ xé gió, nhắm thẳng đến cổ họng của hắn.

Người nọ nội công thâm hậu, thân người nháy mắt nhảy lên cao, bất động trên không, tránh được một kích chí mạng. Tiểu phủ vẫn không dừng, gào thét lao về phía đồng bọn của hắn.

Mắt thấy yết hầu một tên hắc y nhân đã sắp bị cắt đứt, trong không trung hàn quang chọi lóe, tiểu phủ bị đánh rơi trên mặt đất.

“Thích Thiếu Thương!”

Cố Tích Triều nhận ra đó là Nghịch Thủy Hàn, oán hận kêu lên. Mũi chân điểm trên trần xe, phóng đến bên cạnh hắn.

Thích Thiếu Thương quay đầu lại, hạ giọng nói: “Không được dả thương người khác nữa.”

Cố Tích Triều giận dữ, phát hai tay, ma quái đoạt lấy trường kiếm của hắc y nhân trước mặt.

Lưỡi kiếm lạnh lẽo trên tay, quang hoa tỏa ra tứ phía.

Y lạnh lùng chỉ tên thủ lĩnh: “Người là Lôi Chấn phải không? Muốn lấy mạng Cố Tích Triều, quang minh chính đại tới bắt, đừng dùng thủ đoạn đánh lén!”

Dứt lời giơ tay xuất kiếm.

Lôi Chấn biết võ công của y rất cao, lập tức bế khí ngưng thần, trường đao chặn lại, lao về phía trước. Trong khoảnh khắc, tấn công liên tiếp mười tám đao, nhanh như cắt, khí thế bức nhân.

Cố Tích Triều sống đao hơi nghiêng, thân người cùng trường kiếm hòa nhập làm một trượt đến, đồng thời thuận thế tấn công liên tiếp ở chín đại huyết của Lôi Chấn. Kiếm quang múa lượn, phá giải mười tám đao kia.

Hai bên đồng thời lùi về sau năm bước.

Gió thổi mạnh, Lôi Chấn hai tay nắm chặt chuôi đao, trường đao chém từ dưới lên trên, đao khí vừa lướt qua, đá vụn văng tứ tung.

Cùng lúc đó, Cố Tích Triều cũng bay lên, trường kiếm xé gió rít gào, nhanh tựa tia chớp. Kiếm khí từ bốn phương tám hướng phân ra dũng mãnh phóng tới, như đại hồng thủy đánh về phía Lôi Chấn.

Lôi Chấn chỉ cảm thấy yết hầu tanh tươi, biết là do kiếm khí gây thương tích, hoảng sợ cấp tốc lùi về phía sau, nhưng kiếm quang đồ thăm ma mị truy theo, cách ngực hắn không đến nửa tấc.

“Tích Triều!” Thích Thiếu Thương đột nhiên kêu lên.

Cổ Tích Triều phân tâm, tay hơi chậm lại, Lôi Chấn tận dụng thời cơ, ánh đao đột ngột vút lên, xẹt qua cổ tay y.

Cổ Tích Triều nghiêng người muốn tránh, đáng tiếc đã quá muộn, chỉ cảm thấy cổ tay tê rần, máu tươi bắn tung tóe, trường kiếm trong tay không thể giữ, rơi xuống đất.

“Chết đi!” Lôi Chấn thi triển kiếm pháp, tay phải lưu quang xoay chuyển, đâm thẳng đến ngực Cổ Tích Triều.

Chỉ còn cách một ly, đột nhiên một luồng nội lực như sóng nước dâng trào, tựa cuồng phong nổi loạn, dũng mãnh vọt tới. Lôi Chấn run rẩy, biết Thích Thiếu Thương đương nhiên sẽ ratay, xuất chiêu nghênh đón.

Song chiêu tương giao, nội lực va chạm trong không trung, khuấy động cả trời tĩnh mịch, Thích Thiếu Thương văng vàng đáp xuống đất, Lôi Chấn lại văng ra ngoài, phun ra một ngụm tiên huyết.

“Còn muốn tiếp tục?”

Thích Thiếu Thương rút Nghịch Thủy Hàn chĩa vào hắc. Ngữ khí ôn hòa, thở sâu, rõ ràng vẫn còn thừa sức lực.

Còn Lôi Chấn, đã không còn cường ngạo, thở không ra hơi, huyết sáo một tiếng, hắc y nhân lập tức biến mất trong màn đêm.

8. Chương 8

Gió ngừng thổi, tuyết ngừng rơi, hàn khí tản mát.

Cổ Tích Triều cắn răng điểm huyết đạo ở cổ tay phải, ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt áy náy của Thích Thiếu Thương.

Cao thủ giao chiến tới kỳ phân tâm, mới vừa rồi hắc hết lên, cơ hồ khiến y suýt mất mạng.

Cổ Tích Triều đứng thẳng người, nơi cổ tay máu vẫn không ngừng chảy, mơ hồ thấy được miệng vết thương thật sâu, nhất nhất cử động, máu tươi đỏ thắm.

Thích Thiếu Thương cố gắng không nhìn, vội lấy dực cầm máu mang theo bên người, trong lòng bất an,

người nợ xưa nay tính tình cực đoan, chỉ sợ sẽ phẩy tay áo bỏ đi.

“Vừa rồi ta....” Hấn đáp ứng, không biết nên giải thích thế nào.

“Ta hiểu....” Cố Tích Triều không đợi hấn nói xong, tiếp lời, “Đại dương gia sợ ta nợ cũ chưa trả hết, lại gây thêm nợ mới.”

Tâm tư của hấn, tới lúc này rồi còn không hiểu, là dối thiên gạt địa mà thôi.

Nhưng mà, chỉ sợ sẽ phụ lòng hấn.

Ngày xưa Văn Tình từng nói, chửi nghiệp hữu báo, nhân quả vô thường. Y cúi đầu nhìn máu trên tay chảy thành từng dòng, mới có thể này, e rằng còn nhẹ.

Nghĩ đến đây, trong lòng khê thở dài, giương mắt lại thấy Thích Thiều Thương gương mặt ưu sầu, không nở nói thế với hấn, chỉ cười đạm nhiên:

“Người luyện võ, vết thương nhỏ như vậy đáng là gì, đại dương gia không cần để ý.”

Thích Thiều Thương lẳng lặng giúp y băng bó, trong lòng biết gân tay đã đứt, cho dù chăm sóc kỹ lưỡng, cũng không thể sử dụng binh khí, ray rứt khôn nguôi.

Cố Tích Triều rút tay đã bị băng thành cái bánh chưng, cười nói: “Đi thôi, chờ ở đây nữa chắc chắn sẽ lại phải băng bó tiếp, chúng ta, vẫn là nên chạy đi.”

Nếu rề rà, e rằng hoa kỳ sẽ qua. Y chưa bao giờ khao khát được nhìn thấy sắc hồng ấm áp kia như lúc này.

Hai người chôn cất xa phu, Thích Thiều Thương theo y đi về phía xe ngựa, không quên dặn dò: “Trong xe có cơ quan, đao kiếm bất nhập, người đang bị thương, nhớ không được ra ngoài.”

Lời còn chưa dứt, chớp mắt một cái, Cố Tích Triều đã nhảy lên chỗ đánh xe, tay trái cầm cương, cao giọng nói:

“Đừng xem ta như một phế nhân. Tay phải vô dụng, tay trái vẫn có thể tung ám khí!”

Đứt lời, tay muốn thúc ngựa chạy, Thích Thiều Thương vội nhảy lên đoạt lấy dây cương: “Đừng cậy mạnh, cẩn thận động đến miệng vết thương.”

Cố Tích Triều nụ cười tắt ngấm, ngoái đầu nhìn hấn:

“Đại dương gia, ta sẽ không để người chiến đấu một mình. Từ nay về sau, sống cùng sống, chết cùng chết.”

Thích Thiều Thương ngẩng đầu, thấy y khẽ mím môi, gương mặt thanh tú như vậy, lại toát ra khí thế quật cường kì lạ.

Đồng sinh đồng tử, vậy không cần phải lo lắng, phải không?

Hắn cười rộ, roi ngựa vang lên lạnh lạnh:

“Cố công tử yên vị, chúng ta lên đường thôi!”

Rong ruổi trăm dặm, hàn khí đã tan.

Sau khi băng tiêu tuyết tán, mặt đất lộ ra thảm cỏ xanh non. Dần dần, gió ngào ngạt, suốt ẩm áp, hoa hoa thảo thảo phong lưu.

Một đường phía trước, đúng là an bình ngoài ý muốn.

“Qua cánh rừng này, là Đào Hoa trấn.” Thích Thiều Thương chỉ tay, trong giọng nói không giấu được vui sướng.

Cố Tích Triều mở to mắt, tập trung nhìn kỹ.

Phong cảnh Giang Nam, một mảnh xanh ngắt ôn nhu. Lờ lễ mềm mại, nhạt nhòa tựa một bức thủy mặc.

Liều rữ nơi bờ hồ, có vài đứa nhỏ đang chơi đùa. Khách điểm nhà dân nối nhau san sát, thỉnh thoảng đầu đường lại vươn ra vài cành cây đâm chồi mơn mớn, ánh dương len lỏi qua tán lá, nhảy múa trên mặt đất.

Cố Tích Triều bước xuống xe, ánh mắt thăm thẳm chuyển động xung quanh, ngạc nhiên hỏi: “Sao không thấy hoa đào?”

“Nơi này được trời ưu ái, sông nước chảy quanh núi, Đào Hoa Cốc ở trên ngọn núi kia.” Thích Thiều Thương cười giải thích.

Edit: Tuyết

Hai người thay y phục sạch sẽ, cảm thấy thần thanh khí爽.

Cố Tích Triều nghiêng đầu đánh giá người kia, trường sambạch sắc, càng tôn thêm vẻ oai hùng chất ngất, không khỏi cười nói: “Thế mới không mạo phạm đến hoa đào.”

Y khoác một kiện thanh y, gió mát tung hoành trong tay áo rộng, tóc quần đen nhánh phấp phới, như bước ra từ thi họa.

“Lên đến núi.....” Thích Thiếu Thương nhìn y như tỏa ra dương quang, khát khao nói.

“Lên đến núi, người bắt cá nấu cơm, đốn củi nấu nước,” Cố Tích Triều thản nhiên nói tiếp, đột nhiên nhớ tới gì đó, “Đúng rồi, còn rửa chén.”

Thích Thiếu Thương nhướn đôi mày rậm, “Không phải nói chỉ đến ngắm hoa đào thôi sao?”

“Nếu thấy hài lòng, đương nhiên có thể ở lâu hơn.”

Thích Thiếu Thương nhếch môi, “Không thể tốt hơn!” Suy nghĩ một chút lại lo lắng, “Núi đồi tịch mịch, người có thấy chán không?”

“Đương nhiên không, ta có rất nhiều chuyện phải làm.” Cố Tích Triều thần thái phi dương, “Ta muốn đem những phương thuốc Văn Tình lưu lại viết thành sách, sau này nhiều người cần đến. Ta muốn tu biên Thất Lục, bổ sung những gì còn thiếu sót, biến nó thành binh thư hữu dụng.” Nói đến đây, cười cười, liếc Thích Thiếu Thương, “Ta muốn phổ nhạc đánh đàn, ngắm người múa kiếm trong hoa....”

Còn một câu, lại không thể nói.

Nếu còn kịp, ta muốn trở thành niềm kiêu hãnh của người, để người không phải vì ta mà ô danh thiên hạ.

Thích Thiếu Thương hả dạ cười to: “Được! Ta đây nguyện làm một gã sai vặt, vì công tử mài mực.”

Thanh phong thổi đến, mang theo hương hoa thoang thoảng, vài đứa nhỏ rượt đuổi nhau chạy đến bên này, tiếng cười vang vang trong trời quang xán lạn.

Cố Tích Triều bị tiếng cười vô ưu vô lo hấp dẫn, rút lại phía sau, ngoái đầu trông ngóng.

Một đứa nhỏ đang chạy, vấp ngã té bên cạnh y, tay phải y không thể cử động, liền đưa tay trái đỡ. Khó khăn lắm mới chạm đến đứa trẻ kia, nhất thời, sau lưng lạnh ngắt.

Lúc này đã gần đến chân núi, mùi hoa đào thấm đẫm trong gió ngát ngây, tựa thuần tửu, khiến người say.

Thích Thiếu Thương đi ở phía trước, đang cười nói: “Đều nói Đỗ Quyên Túy Ngư, không biết hoa đào có thể ‘túy ngư’ được không?”

Không có người trả lời hắn.

Trong khoảng khắc đó, trời đất tĩnh lặng, lặng, đến cô quạnh.

Hắn chậm rãi quay đầu.

Là hình ảnh hắn chưa bao giờ tưởng tượng ra. Cố Tích Triều tay đỡ một đứa nhỏ, mà đoản kiếm trong tay đứa nhỏ đó, đang lạnh lùng đâm vào lưng y.

Máu từ sau lưng tràn ra, đen tuyền kinh khiếp.

Thích Thiếu Thương trong đầu như có sấm chớp ùng ùng.

Mặc Tích....

Độc âm ngoan nhất của Phích Lịch Đường, huyết như mặc, sinh vô tích*.

**Máu đen như mực, không còn vết tích của sự sống*

Cố Tích Triều quay đầu nhìn phía đứa nhỏ kia, liền minh bạch, nhận ra đây là hậu nhân của Phích Lịch Đường. Một năm trước, bị y bắt làm mồi dụ, buộc lực lạc trên người, cột quanh cây, xung quanh là hùng ưng chao lượn.

Y cười rộ.

Lăng Lăng Càn Khôn, quả nhiên, thiện ác tất có báo ứng.

Thích Thiếu Thương phát cuồng chạy lại, đứa nhỏ rút tay về. Hắn nắm lấy cánh tay của nó, siết chặt.

Đứa nhỏ kia bị dọa đến ngây người, quên cả khóc, sững sờ nhìn hắn.

Cố Tích Triều thấy hai mắt hắn đã lộ nét cuồng loạn, cố hết sức kéo đứa nhỏ kia vào lòng mình, ôn nhu nói:

“Đừng sợ.... Về nói cho cha mẹ ngươi..... nói rằng, ngươi rốt cuộc đã giết được đại ác nhân Cố Tích Triều...”

Đứa bé kia khóc òa một tiếng, chạy như bay.

Thích Thiếu Thương ánh mắt trống rỗng, oán hận khôn cùng ăn sâu vào lục phủ ngũ tạng, ngực co rút đau đớn thống khổ.

“Đại dương gia...” Cố Tích Triều khẽ gọi.

Thích Thiếu Thương đột nhiên bừng tỉnh, quỳ xuống bên người y, vận công.

Cố Tích Triều vùng vẫy, “Không cần... Mặc Tích nhập thể, thông khắp ngũ tạng, căn bản không có thuốc giải, người cũng biết mà.”

“Dù sao cũng phải thử một chút!” Thích Thiếu Thương hét lớn, trong thanh âm lại mang theo tiếng nức nở.

Sao hắn có thể, không làm gì cả, trơ mắt nhìn y chết?

“Người bình tĩnh đi!” Cố Tích Triều gắt gao ngăn tay hắn lại, “Nội lực sẽ tăng tốc độ độc lưu chuyển, người làm thế, chỉ khiến ta chết nhanh hơn thôi.”

Thích Thiếu Thương buông tay ra, suy sụp ngồi dưới đất, cắn chặt môi, thân thể kịch liệt run rẩy.

Xung quanh vẫn là cái nắng giao mùa nhàn nhạt, như mộng, mở mắt sẽ tan.

Hắn liều mạng nắm chặt tay, cho đến khi rướm máu.

Cố Tích Triều biết mùi vị cay đắng hắn đang phải trải qua, nuốt xuống dòng chất lỏng tanh ngọt nơi cổ họng chực trào, chật vật tựa vào hắn, khẽ nói:

“Đào Hoa Cốc, có phải... ở ngay phía trên?”

Thích Thiếu Thương yên lặng gật đầu.

“Đại dương gia..... Người công ta... đi xem được chứ?”

Đào Hoa Cốc tháng ba, khắp núi đồi phủ một thảm hoa hồng phấn, lớp lớp, tầng tầng, xán lạn tựa ban mai, lộng lẫy như cầu vồng.

Sóng hoa như nước, trải dài dưới chân, dẫn một đường đến nơi xa vời vợi. Trời quang mây tạnh, mênh

mông khôn cùng.

Cổ Tích Triều yên ổn nằm trên lưng Thích Thiếu Thương, cánh tay vòng qua cổ hắn, những lọn tóc quần mềm mại rơi trên cổ, khe phiêu đảng theo từng bước hắn đi.

Gió thổi đến, hoa đào tung bay, đỏ thắm, thiển hồng, đậm hồng, phấn hồng... Sắc màu đa dạng, nhưng đều mê hoặc chúng nhân.

Mà y, càng lúc càng buồn ngủ.

Trong thoáng chốc, y nhìn thấy một đạo thân ảnh múa trong ngân quang, tung bay trong sắc hồng của mưa hoa, như nhận chao liệng, rồng cuộn mây xanh.

Từ phía chân trời vắng vắng một khúc đàn lơ đãng, như Giang Nam sóng nước, lưu chuyển không ngừng.

Y nhếch khóe miệng, vẫn còn vương giọt lệ trong trẻo, còn có, mơ hồ một cánh hoa đỏ thắm.

Phật nói, nhân gian có bảy cái khổ.

Sinh, lão, bệnh, tử, yêu phải biệt ly, oán phải gặp gỡ.....

Mà khổ nhất, chính là, cầu không được.

Hương hoa thanh liệt trong từng làn xuân phong, lại có vị chan chất. Y áp gò má trên tấm lưng to bản rắn rỏi của hắn, hít vào một hơi, cúi đầu nói:

“Đại ca.”

Thích Thiếu Thương dừng bước.

Tay của người nọ, theo cánh tay hắn, vô lực rơi xuống.

Cách đó không xa, hàng rào trúc xanh mướt bao quanh tiểu viện, ẩn hiện những khóm hoa, mộc mạc thanh thoát. Bướm trắng lả lơi trong xuân phong, cùng hoa rơi bay múa.

Hắn cúi người buông y xuống, gắt gao ôm y vào lòng.

Người nọ đang chìm trong giấc ngủ thiên thu, hoa đào từng mảnh từng mảnh, khe khẽ rơi trên mái tóc

đen. Hoa, đang khoe sắc thắm.

Hắn cẩn thận lướt qua từng đường nét trên gương mặt tú lệ, khẽ thì thầm bên tai y:

“Tích Triều, chúng ta tới rồi....”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-dao-hoa-khai>